

nestetiden, navnlig for Fodfolk, naar man søgte at gaa til en Uddannelse mere i Retning af at faa dygtige Skytter. Men jeg skal ikke fordybe mig heri. Jeg skal kun sige, at Hærens Ordning er det første, Flaadens det andet, og faste Støttepunkter er det tredje, der maa anses for at være nødvendigt, og til saadanne Støttepunkter regner jeg ogsaa Kystforsvaret og Københavns Befæstning mod Søsiden.

At der ogsaa skal gøres noget for at væрге København mod Landsiden, derom ere det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og den høje Regering jo enige. Det ærede Medlem fra Ringkøbing vilde jo gøre noget, men han vil lægge Vægten paa det levende Værn og hævder, at Ministeriet ikke skal være bange for, hver Gang en Konflikt truer, at indkalde det nødvendige Mandskab, selv om Ministeriet skulde falde derved. Jeg har ikke saa meget stærk Tro paa, at Regeringen vil, saa snart det ser ud til Konflikt, indkalde Mandskabet. Jeg tror, at har den gjort det een Gang, og det har vist sig at være blind Alarm, vil der rejse sig en saadan Harme imod den, og Folket vil sige, at Ministeriet gør noget, vi ikke kunne bilige, og der vil rejse sig Modstand mod det. Derfor tror jeg, at Ministeriet snart vil blive ked af det. Men, som sagt, det ærede Medlem fra Ringkøbing siger ligesaa vel som Regeringen, at København skal værges mod Overrumpling, ikke som en Centralfæstning, men netop for at faa Kystforsvaret maa man væрге København imod en Overrumpling. Jeg synes, det er underligt, at det saa skulde blive saa vanskeligt at komme til en Overenskomst, naar man alligevel slaar fast, at en Fjende ikke maa kunne overrumple København med en lille Styrke for derved at lamme Regeringen og hele Hærledelsen, saa at Kystforsvaret ikke kan etableres. Naar man er enig herom, tror jeg, at man med god Villie kan finde en bedre Ordning end den at indkalde 20,000—24,000 Mand og lade dem gaa ud i aaben Mark eller lægge en lang Række af svage Forter. Jeg tror, at der maatte kunne findes en Ordning, bedre end nogen af disse. Det er ikke nogen god Ordning at indkalde 20,000—24,000 Mand. Kom de endelig ind, var det første, de maatte gøre, at opkaste Volde. Saa kom vi bagefter til at betale de Volde. Og kom de ikke tidnok ind, vilde de staa ret hjælpeløse.

Paa den anden Side vil jeg sige, at de fremskudte Forter i den Form, hvori de ere foreslaaede nu, godt kunne kaldes

svage. Derfor vil jeg igen henstille, om man ikke kunde tænke sig at gøre Sikringen paa Københavns Landside kort og stærk ved Linien Roskilde—Køgebugt eller Roskildefjord—Mosede. Nu bliver der jo sagt, at det er drøftet før, det er allerede en gammel Tanke, men saadanne er der mange af. København som aaben By er ogsaa en gammel Tanke, som Tscherning har fremhævet og selv har stemt for. Den vandt den Gang intet Gehør. Det var jo muligt, at man, naar alt andet brister, kunde gaa til det. Jeg tror for øvrigt, det vil medføre saa store Bekostninger, at man vil vige tilbage derfor. Men dette, at sikre København mod Overrumpling ved en Linie fra Køgebugt til Roskildefjord og maaske ogsaa at foretage visse Foranstaltninger ved Issefjorden, hvor der kunde være Tale om Overgang, tror jeg, kunde gøre samme Nytte og kunde gennemføres her i Tinget. Derfor vil jeg bede den højtærede Regering og bede ærede Medlemmer om, naar vi ere enige om det væsentlige, at vi da kunne samles om noget i den af mig antydede Retning, selv om visse Medlemmer og visse Partier ønske, at intet skal ske, for at de stadig kunne have noget at røre i. Jeg synes, at Situationen er saa alvorlig baade udadtil og indadtil, hvor vi ville forsumpe og fortabe os i uendelig Kiv og Vrøvl, at vi maa anstrenge os saa meget, vi kunne, for at faa en Forstaaelse om og en Ordning af vort Forsvar, saadan at vi udadtil maa staa tryggere og for Fremtiden kunne arbejde indadtil under rolige og mere støtte Forhold.

Det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) sagde, om ikke nok de krigsførende Magter vilde vente, til vi havde vort Forsvar i Orden. Det er noget, man kan sige, det kan lyde morsomt, og Folk kunne le ad det, men de vente hverken Aar eller Dage eller Timer. Jeg tror dog, at naar vi ere begyndte paa saadanne Foranstaltninger, at fremmede Magter kunne sige, at Danmark har gjort Skridt til at faa en bedre Forsvarsordning, vil det være en noget formildende Omstændighed, hvis vi ikke fuldt ud kunne opfylde vore Neutralitetsforpligtelser. Dog er Hærens Organisation den vigtigste, og det behøver ikke at vare 10 Aar eller ret meget at faa den omdannet. Naar vi bare faa den omordnet, saa vi kunne mobilisere i kort Tid, og Mandskabet kan møde hurtigt paade Pladser, hvor det skal møde, saa er meget naaet. Derfor vil jeg gerne mane Medlemmerne af de forskellige Partier til ikke at lade sig binde for stærkt af Parti-